





د کتاب پېژندنه:

|||||

د کتاب نوم :: پریشانه افکار

لیکوال :: عبدالرؤف بېنوا

د چاپ کال :: ۱۳۳۵ هـ ش کال

د چاپ کال :: ۱۳۷۸ هـ ش کال

د چاپ شمېر :: ۱۰۰۰ ټوکه

خپرنډوی : صحاف نشراتي موسيسه

د پریشانه افکار د چاپ ټوله حقوق د خپروونکي سره محفوظ دي

بېنوا پاڼه د ښاغلي فدا محمد فدا څخه مننه کوي چې پریشانه افکار یې زموږ په غوښتنه له سره کمپوز کړ

د پښتو شاعران باید څه وکړي

...باید پښتانه ځلمی شاعران له موهوماتو او خرافاتو څخه ځان را وگرزوي او تر هر څه دمخه د اولس او تېر وینوالی په نظر کښی ونیسی او پښتنو شاعرانو ته په لوړ ږغ ووايو : (تر څو پوری؟) اوس باید د زرخندان له کوهی څخه د همت په مزي د وطن پرستی په رسی دفدا کاری او عمل میدان ته راووزو . په پلار او نیکه یا د مرو په ستاینه نه خلاصیرو ، دنیا مو وینی د لافو او پټاکو په جامه کښی پتیدلای نشو، دنیا تیزه روانه ده او هر څوک چی ددې تیزی مخه ، ونیسی ، هغه به نیست او نابود شي مور له قافلې نه ډیر وروسته پاته یو پښتنی همت او تینگ عزم پکار دی چی د همزولو سره ځان سم کړو او د تمدن په کاروان پسی ځان ورسوو دخوب دوره تیره شوه د ملت وینول یوازي د ځلمیو شاعرانو وظیفه ده بس...

او په دی خبره کښی چی (ځینی خلگ) وایې یو ځلمی شاعر می ونه لید چی یو څاڅکی اوشکه یې له سترگو توی شوه او ضمنا گویا د مینی له تاثیر او اغیزې څخه منکر ښکاري ، سخت مخالف یم او فقط همدغه یوه جمله یې د ځواب د پاره کفایت کوي چی ❖ هر وخت که دغو خلگو، حسن او جمال انسانی عواطف او احساسات ښکلیتوب او جذابیت له دنیا نه واخیست البته مینه او محبت به هم ورک شي ❖ او که دا شیان له دنیا ورک شي نو ژوندون به ډیر وچ او بې خونده وي ټول موجودات خصوصا انسانان به یو له بله متنفر او بیزار شی نو په شعر کښی دا خوا هم ضرور ده مگر نه داسی چی بیخی پکښی فانی سی ... که څه هم د مینی په دنیا کښی فنا کیده به یو شخص د ځان د پاره سر لوړی بولی او ښه حظ به ځنی اخلی خو البته جامعې ته گټور نه دي.

راغلو ... دې ته چی د پښتون شاعر څه وظیفه ده ؟ عربی اوزان ښه دي که ملي ؟ د دیوانو په څیر خط و خال و ستا یو که نور څه ؟

د لومړی پوښتنی ځواب که څه هم خورا اوږد بحث او څیړل غواړي بیا هم په لنډ او خلص طور سره ویلای شو چی د شاعر وظیفه په عمومي توگه ښې لاري ته د انسانانو رابلل او رهبري کول دي ، انسانان د روح پاکوالي ته ملتفتول او یو د بل مرستی ته تیارول او د ژوندون د مشکلاتو پر مقابل د بري موندلو په نیت ولاړول دي او نور ...، مگر په خصوصي توگه د پښتون شاعر وظیفه د پښتون ملت او اولس وینول د دوی عیبونه ورښول ، ددوی ملی احساسات ژوندي کول د وطن دوستی او ملیت پروری ، د حسن ستایل ، د بې وزلو کونډو او یتیمانو پر حال ژړل ، د بدایانو زړونه نرمول ، د استقلال او خپلواکی مینه د ملت په افرادو کښی ترزیقول ، د مظلومانو په حال د ظالمانو خبرول بلاخر د ټولو اجتماعی عیبونو پر خلاف مجادله کول دي چی په پای کښی به نو شاعر د خپل روح د ډاډینی او تسلی د پاره هم د شعر ویلو حق لري او خپل و روح او عواطفو ته به وده ورکوی...

د دوهمی پوښتنی ځواب خو څرگند دی چی د هرچا خپل شی خوښ وی او د بل شی د ځان کولای نه شي ، نو پښتنو ته د پښتنو ملی او زان ښه دي او پر روح باندي یې ډیره اغیزه او تاثیر لري ، په عوامو کښی به د دیوان والا

وو یوه غزله هم د چا په یاد نه وی ، مگر د هغو ملي شاعرانو بدلي چي پر ملي او زانو جوړي شوي دي دهر پښتون زلمي په یاد دي ، پر لارو او مجلسو کښی یې وايي . خو دلته دا خبره هم باید هیږه نه شي کم خدمت چی دیوان والا وو پښتو ژبی ته کړی دی د ډیری ستاینی وړ دی او که موږ ددوی له خدمته سترگی پټوو غټ ظلم بلکه خیانت دی ، نو هم به د دیوان والا وو قدر کوو او هم به تر دې وروسته زیار باسو چی په هره ، توگه چی عوام زموږ خبری اوری او غوږ ورته نیسی باید په هغه توگه وړغیږو او دوی له ځانه سره مله کړو.

د دریمی پوښتنی ځواب هم ښکاره دی . ځکه چی که مونږ پر دې قائل یو چی شعر پر انسانانو اغیزه او تاثیر کوی یاد دوی په ژوند کښی تحول پېښولای شی نو دا هم ضرور باید ومنو چي پښتانه شعراء د ژوند په اوسنی دوره کښی باید څه نه څه د خط وخال له دنیا څخه ووزي او په اجتماعي دنیا کښي له شعره کار واخلي ؛ هو ، هره زمانه خپل خواهشات او غوښتنی لري ، شاعر هم مجبور دی د زمانې له حاله سره سم وړغیږي.

په اوسنی دنیا کښي د خط او خال مفهوم له نظره لوږدلی دی که چېری وي هم ډېر لږ دی ، نو پښتنو شاعرانو ته نه ښایی کم مضمون چی نوری دنیا مخ ځني اړولی دی ، دوی اوس هغه ته هڅه وکړي او د هغه په شاوخوا کښي زور ولگوي.

(ارواښاد استاد عبد الرؤف بینوا)

۱۷۴ گنه انیس ورځپاڼه

۲۹ / تله / ۱۳۲۲ کال

پريشانه افكار

گران بينوا خپلو منظوم او منثورو اشعارو ته ❖ پريشانه افكار ❖ وايي، دده د شعرونو دا برخه د نظم مجموعه ده چې د پريشانه افكارو لومړۍ برخه ورته وايو او دوهمه برخه به يې كه خداى كول د منثورو اشعارو مجموعه وي.

ښاغلى بېنوا د افغانستان په اوسنيو ليكوالو او شاعرانو كښي ډېر منلى او مشهور سپرى دى چې د ځانته سبك خاوند گڼل كيږي او د ادب په ډېرو خواوو كښي يې خپل استعداد او لياقت په كافي ډول ښودلى دى.

دى په شاعرانو كښي ښه شاعر، په ډرامه ليكونكو كښي ښه ډرامه نويس او په مؤرخينو كښي د ښه برخي خاوند دى.

په ادبي فنونو كښي دده تاليف او تصنيف يعنې د ادبي فنونو كتاب دده علمي او ادبي پوهه ډېره ښه څرگندوي. سربېره په دې دده انتقادي آثار او مقالات د ډيري ستاينى وړ دي چې دده ادبي جرئت او شجاعت پكښي ښكاره دى او په شخصيت كښي يې ډېر اثر لري.

يو بل امتياز چې دى يې له نورو ډيرو ليكوالو څخه لري هغه دده په انگليسي پوهيدل دى چې له ده سره يې په ليكلو كښي ډېره مرسته كړېده.

دا دومره راز راز فطري او كسبي ښېگڼي چې دده په برخه رسيدلي دي بيا هم دى له بېنوا توب څخه نه ژغوري ځكه چې دده بېنوا يې شخصي او فردي نه ده بلكه په اجتماعي احساس او شعور بنا ده.

زه د ښاغلي بېنوا شاعري دده په نورو كمالونو غوره گڼم او په دې باب كشي ورته به ډېر ښه حق قائل يم.

دده د اشعارو دغه برخه چې پښتو ټولنه يې د يوه ادبي ارمغان په ډول چاپوي دده شاعرانه خيالات تاسو ته ډېر ښه معرفي كوي او د بېنوا معنوي او حقيقي څېره پكښي ډيره ښه ليدلى شى.

دى طبيعيتا شاعر دى، دده ژوند، دده صحبت، دده خوى، دده فكر، دده ناسته ولاړه، خوراك او ځكاك ډير شاعرانه رنگ لري او اصلي رنگ يې همدغه دى.

دده په اشعارو كښي تاسي د كلاسيك شعر خالونه او درۍ مه گورئ بلكه د خيال او فكر ښكليتوب او ښايست وگورئ.

كوم درد او احساس چې له دغه شاعر سره شته ډېر قدر يې وكړئ او په محبت ورته وگورئ.

دده له پرېشانۍ او پرېشانه افكارونه د ډېرو هونبيارانو شخصي اندېښنې او ډېر بې غمه او بې درده عالم ځار شه.

تاسي دده په ظاهري بڼه او سور سپين رنگ مه غولېږئ.

دی رښتیا وایې : ❖ خداپرېو د ژړایمه ، خداپرېو د ژړایمه ❖ او دا خبره ځکه رښتیا ده چې بېنوا د خپل ملي او اجتماعي شعور په برکت د یوه لوی وجود جزء دی چې ژړل پرې په کار دي.

هغه څوک چې په اخرونو کښې د یتیمانو په حال ځورپرې او د پردېسانو په هدیره اوبښکي تویوي هغه په هر حال کښې بېنوا دی او د عیش و عشرت باده یې له بېنوايانو نه نشي بیلولی.

گل پاچا ❖ الفت ❖ دپښتو ټولني رئیس

بياباني گل

د عدم په غېږ کښي پروت وم ، خبر نه وم له جهانه
نه محتاجه د نسيم وم ، نه مي وېره له : خـزانه

نه مي پاني وې نه ځانگي، نه غوټي چيري خندانه
څنگه راغلم څه را وشو، چي هيڅ پوه نشوم له ځانه

څه شيرين خوب د عدم و ، له هرڅه فراموشي وه
کم بې نيازه را بيدار کړم، هري خواته خاموشي وه

=====

نه د شپې تياره خوره وه، نه د ورځي څه رڼا وه
نه ښادي نه غم و هلته ، نه ژړا وه نه خدا وه

نه د مياشتو کلو شمېر و ، نه د نن پرون سودا وه
خو به څه وایم چي څه و ، د سکوت پټه دنيا وه

نه ورمه نه بوی نه رنگ و، چي اوس پاڅي له دې گلو
نه کړاو د بوراگانو ، نه اتڼ و د بلبـلو

=====

څه فايده له دې وجوده، چي مي دوې ورځي ژوندون دی
غنچه خوله له خدا ډکه ، گړی پس ئې بيا رژون دی

لاله سر له خاورو هسک کر، بیا په زړه داغ ځگرخون دی
غېږ په غېږ پاني دي رپردي، چی په مخ کښي ئې بېلتون دی

نن که زېب یمه د ځمکی ، سبا خاوري د بیابان یم
دا هوس به نیمه خوا شی ، تر پښو لاندي داسمان یم

=====

نن که نجوني راته خاندي ، بویوم د دوي لمني
یائې پاس پراوربل ایښی، چي په ماڅي کبرجني

یا امېل د دوي د غاري ، چي ئې پروت پر سینې سپیني
بیا می دوی لاسو کښي موري ، چي خزان راشي دمني

دا دنیا دائې وفاده ، هر ژوندی مطلب آشنا دی
که انسان که ځناوردی، که بلبل دی که بورا دی

=====

ځما په څېردي ډیر گلونه، دې بیدیا کښي غوریدلي
یو عالم آرزو گاني ، دوی خاطر کښي وې ساتلي

بیرته ډک زړه له ارمانه ، دعدم ولور ته تللي
د فلک له لاسه خوارشول، چي فلک وه نازولي

آه زلميه! هوس مه كړه، ستا هم دا رنگه حيات دى
پوه به نشې راغلې لوى شوې، هم په دې شان دي وفات دى

=====

كه يو بوټى د صحرا يم ، كه گل ښكارم گلالي يم
فكر بويه غلط نشې ، زه هم تا غوندي زلمى يم

چي لامست په زلميتوب و ، د هغه نامراد زړگى يم
نورصورت ئې خاورې شوى، زې د مينې سورغمى يم

اوس خندا سبا ژړا ده ، نن راغلى سبا درومم
نه پوهېرم چي به ورك شم، او كه بيا به ژوندون مومم

زما په چا پروا نشته

د زړه اور زه لیونی کړم = فریادونه لکه نی کړم

وهرچا تې خندنی کړم = اوس به څه ته مخ سپینی کړم

خوښ می لیونتوب دی بېله دې د ژوند رڼا نشته

زما په چا پروا نشته

=====

لیونی د محبت یم = نازولی د قدرت یم

نوی گل د طبیعت یم = شین په باغ د حقیقت یم

دزړه په آه غورېږم، ستا حاجت باد صبا نشته

زما په چا پروا نشته

=====

که وجود می و، ناولی = ما دزړه په وینو ولی

په سرو اوښکو مخ پرېولی = یار حضورته درېدلی

لمونځ د عشق می ادا شو، نور می چاته اقتدا نشته

زما په چا پروا نشته

=====

لیونتوب کښی آزادي ده = هوښیاری نامرادي ده

په خلوت کښی څه ښادی ده؟ = د خواږه ژوند بربادي ده

څوک چي مجنون نه وي، خود به وایي چي لایلا نشته

زما په چا پروا نشته

=====

خه به درومي مرده دل ته؟ = گل نښاڼي وبلبل ته

بربر راشه زما کوگل ته = محبته! مخه بل ته

ټول ماده پرست دي ، زرو کښي داغ د تمنا نشته

زما په چا پروا نشته

=====

ساقی بیا محفل کړه نوی = په جام ولمانځه هرژوی

په لمبو د مینې سوی = په نارو لکه کوی

نور جامونه غواړم په دې جام کښي خه صهبا نشته

زما په چا پروا نشته

=====

هونښاری له کوره لېږده = دا زړې سندري پرېږده

بیا پرېل تارگوتي کښېږده = نغمې وایه سره رېږده

ډار مه کړه مطربه! دې مجلس کښي یو دانا نشته

زما په چا پروا نشته

غلی شانته انقلاب

نسیم ووی د گل غوړ کښې، بدل شو د یارانې رنگ

غلی شانته انقلاب دی، بدلوي د زمانې رنگ

=====

ورسره نوي رنگونه = رنگارنگ تحولونه

کړي سمسور به راغ رگونه

موسم بل دی هم بل شوی د بلبل د ترانې رنگ

غلی شانته انقلاب دی، بدلوي د زمانې رنگ

=====

دړي وړي زوړ رباب دی = زوړ مطرب خانه خراب دی

زوړ آهنگ د روح عذاب دی

نوی ساز نوی آواز دی، هم شو نوی د نغمې رنگ

غلی شانته انقلاب دی، بدلوي د زمانې رنگ

=====

نوی دام نوی صیاد دی = نوی چل نوی بېداد دی

نوی آه نوی فریاد دی

هوښیاري صید لره بویه، بدل شوی د دانې رنگ

غلی شانته انقلاب دی، بدلوي د زمانې رنگ

=====

لري نوي محبسونه = نه یو سرای نه یوه خونه

حبسوي لوی هیوادونه

چي بندي پرې نه پوهيږي، داسې شو دزولانې رنگ
غلی شانته انقلاب دی ، بدلوي د زمانې رنگ

=====

سره واوښتل قومونه = وینې خبر شول له ژوندونه

دویدو شوه وران کورونه

گوره کله به شي نوی، دپښتون د کاشانې رنگ

غلی شانته انقلاب دی ، بدلوي د زمانې رنگ

یا دا وکړه، یا دا...

یا انجام شه یا آغاز شه = حقیقت شه یا مجاز شه

طبیعت د نغمې ساز شه = یا پخپله نغمه ساز شه

یا فطرت سره همراز شه = د قدرت د بال پرواز شه

یا قدسي مرغه آواز شه = یا پخپله قدسي باز شه

د آسمان د ښکلیو ناز شه = یا د ځمکي د مخ راز شه

مشه مشه گوره مشه

تش خیالي پوچه سودا = یا دا وکړه یا دا

=====

یا د خپل حیات تقدیر شه = یا په فکر د تدبیر شه

د زاړه ژوندون په ویر شه = یا خپل نوي ژوند ته ځیر شه

یا په بل تاثیر تغیر شه = یا پخپله ټول تاثیر شه

یا د نورو دستگیر شه = یا خو ته د نورو پیر شه

مقتدا د خپل ضمیر شه = یا د بل چا په تکبیر شه

دا هستی واره نیستی ده

بې جنبشه بې صدا = یا دا وکړه یا دا

=====

یا آسمان د هستی رنگ کړه = یا دنیا جوړه د ننگ کړه

یا ژوند خوله کښې دنهنگ کړه = یا دژوند سره جنگ کړه

یا دښمن په وینورنگ کړه = یا بدل دویو رنگ کړه

یا جال لري د فرنگ کړه = یاومرگ ته سرپه سنگ کړه

یا خاموشه زور آهنگ کړه = یا د نوي نغمې ترنگ کړه

پاخه پاخه دا ژوند مرگ دی

چي نه هغه کړې نه دا = یا دا وکړه یا دی

=====

یا آسمان د سوخند اور شه = پرظالم باندي نسکور شه

یا خپانده سیند په شور شه = خونړی سیلاب په زور شه

له دې هسکو غرونو خپورشه = د اټک سیلابي ورور شه

د دښمن په کلي کور شه = له خپل دوست نه څار هر لور شه

یا د ټول اولس پېغور شه = ځان زوندي ښخ کړه په گور شه

وايه وايه راته وايه

چي ته څه ته يي پيدا ؟ = یا دا وکړه یا دا

=====

یا خپل واک شه ځان دځان کړه = ځانته بېل جهان ودان کړه

سره گډ دا زور جهان کړه = بله ځمکه بل آسمان کړه

نوی غر نوی دامان کره = نوی ژوند د کوهستان کره

نوی عزم نمایان کره = د زور فکر دماغ وران کره

خان دي سم د سیال په شان کره = یا بدل نوم د افغان کره

یا ژوندون دی یا مرگی دی

خو که نن وي که سبا = یا دا وکره یادا

دسهار ستوری

ښایسته ستوری دمینی = هر سهار را پورته کېږم
د آسمان په تندي باندي = لکه خال غوندي ځلېږم
تر نظر مي هر څه لاندي = کائناتو ته مسېږم
پورته کښته په جهان کښي = وهر چاته ښه ښکارېږم

جمادات که حیوانات دي

دا ټول وینمه تېرېږم

هیڅ تعبیر ئې په ما نشي = څه قانون ددې جهان دی
نې عدم ، عدم ته ورته = نې وجود ، وجود په شان دی
کله یو کله بل رنگ وي = په سل ډوله نمایان دی
په یوه محکه کښي گورم = گاه پسرلی گاهي خزان دی

وتغیـرتې حیرانېږم

دا ټول وینمه تېرېږم

په هروخت کښي چي زه گورم = بېلی ، بېلي نندارې وي
څه گړی چي لار لیده شي = بیا وحشت توري تیارې وي
روغ ناروغ ئې پېژند نشي = هر طرف سوي نارې وي

دهر شي په حال خبرېږم

دا ټول وینمه تېرېږم

نن به ښکلې معشوقه وي = سپینه خوله په هوس خاندي
زلمیتوب په میو مسته = ځملي پاس په پالنگ باندي
بیا دوهمه ورځ ئې اورم = چي پرې وایي عالم ساندي

د بېباک فلک له لاسه = شي تر تورو خاورو لاندې
په حسرت حسرت ژړېږم
دا ټول وينمه تېرېږم
ما په هره زمانه کښې = ناکامۍ د عشق ليدلي
له بېلتونه په هر ځای کښې = سرې لمبې دي لگيدلي
په شپو شپو مي پلوشو ته = مينان دي کړيدلي
ځگر سوي لالهانده = په سرو سترگو ژړيدلي
زه ئي هم په آه ويلېږم
دا ټول وينمه تېرېږم
ما انسان حيوان بېل نکړ = که څه تېر شول ډيرکلونه
انسانان وايي وځان ته = تر حيوان ئې بد خويونه
کله خدای له ځانه جوړ کړي = بنده گان ئې په زرگونه
کله تپت شي چي کوي به = د غوايي عبادتونه
په دې راز هيڅ نه پو هېږم
دا ټول وينمه تېرېږم
ځيني بت و ته سجده کړي = ځيني لمرو ته نسکور وي
څوک اوبو ته معبود وايي = څوک بنده غلام د اور وي
څوک منکر بيخي له خدايه = د چا فکر درې څلور وي
هر انسان خپل مسلک ستايي = مذهبونه لور په لور وي
په کارو ئې زه شرمېږم
دا ټول وينمه تېرېږم

په ظاهره سترگه ور وي = حقيقت کښي هيڅ نه ويني

د تقليد سکه زامن وي = په درواغو لري ميني

غولېدو کښي هسي باس وي = د شيطان پرېکوي سپيني

که بينا پکښي پيدا شي = تل به خوري د زرگي ويني

له انسانه وېزارېرم

دا ټول وينمه تېرېرم

يو دبل غوښو ته وري = خولې ئي وازي سخت لېوان وي

نه په مرگ د چا ويشتلي = نه د چا سره خپلوان وي

يتيم کونډه کروي تل = بيا په دې ژړا خندان وي

د خوارانو ويني وڅښي = مست په دې شراب روان وي

پاس په سر باندي څرکېرم

دا ټول وينمه تېرېرم

کله وينم چي شرق لوړ وي = د مغرب ترې اقتباس وي

تمدن خپور له آسيانه = په يوروپ ئي انعکاس وي

د تهذيب لوړي دنيا کښي = له دا نورو پورته پاس وي

د جهان قومونه واره = په احتياج د دوی د لاس وي

حريت باندي نازېرم

دا ټول وينمه تېرېرم

خو دا بله ورځ چي وينم = بيا د بل د لاس غلام وي

نه ئي شان نه ئي شوکت وي = ځني پاته ننگ و نام وي

د يوې ستنې د پاره = د غرب لور ته په سلام وي

ژوند ئې بيل نه وي له مرگه = ابتدائي په انجام وي

په غمونو کښې نولېږم

دا ټول وينمه تېرېږم

د لېونې ترانه

زه يم لېنوی غمجن = لڅي پښې صورت پمن

نشته د کميس لمن = نه مي پر خولې چکن

پورته کښته حُغلم، هميشه دی دا روزگار زما

نشته په چا کار زما

=====

نه مي زور کالی دی سم = نه مي شته د نوي غم

خپله خپل گريوان څيرم = کله ئې په بل گندم

خوښ د افلاطون تر فلسفې دی خپل گفتار زما

نشته په چا کار زما

=====

اورم منـتـونه زه = گالم زحمتـونه زه

څپ باندي زخمونه زه = وينم ستمـونه زه

هيڅ اثر پرې نشي ، لوی ځگر دی بار بردار زما

نشته په چا کار زما

=====

گرځمه په لـر وـبر = نه يم په دنيا خبر

خوشي وایم پیل وغر = نشته تر ما څوک بتر

ژوند مي د تقلید دی ، تل په بل پسې رفتار زما

نشته په چا کار زما

=====

ورک انسانیت وینم = هر چیري وحشت وینم

ظلم د قوت وینم = ضعف ملامت وینم

هیڅ متاع می نشته ، رانه څه غواړي اغیار زما

نشته په چا کار زما

=====

ښه یم داسي لڅ لغړ = نه پټ په پردي گودر

نه یم د موټر که وړ = پلی هم زه نسوم مړ

ولي به نو پروت وي ، د بل چا پر اوږو بار زما

نشته په چار کار زما

=====

هر باغ کښي گلونه دی = بلبل آوازونه دی

رنگ په رنگ سيلونه دي = خونښ د زلموزپرونه دي

ما په ټول ژوندون کښي هیڅ ونه لیده بهار زما

نشته په چا کار زما

=====

ځانته په ښکځل یمه = بل ته په ستایل یمه

ځای د خدا تل یمه = خپل کور کښي د بل یمه

خوښه د لالا ده ، ما ورکړی دی اختیار زما

نشته به چا کار زما

زما اوبنکو!

توی شئی توی شئی اوبنکو توی شئی = لا تر خو پر خای ولاړي

په سخت موج ووزی بهر ته = چی ړندې شي سترگي دواړي

د دردمنو زړو له درده = لېمه ژاړي ژاړي ژاړي

نو راتوی شئی زړه مي چوي

بيا غم—ونه شوه را نوي

بينائي د سترگو څه ده ؟ = بې فائدي خوشي کتل دي

چی می زړه لاځني تور شي = دهغه ظلمت ليدل دي

يو زړگی ترې جوړ نه وينم = د دې دهر دا درمل دي

ورک له سترگو دا کاته کړئ

څاڅی څاڅی ژر واته کړئ

د زړه بڼکلی آرزو مي = د خپل څاڅکو سره يو سئ

چي ئې نه وينم په سترگو = د عدم لمن کښي توسئ

دا بې نوره سترگي پرېږ دئ = چي مو خوښه هلته اوسئ

قدر نه لری هیڅ چاته

په حسرت درومی بل خواته

ها امید چي می زړ گوتي = په خپل وینو دی روزلی

په کوگل کښی ئې دننه = له هر ظلمه دی ساتلی

د سبا سبا په نوم ئې = ډېر کلونه غولولی

اوس ئې زر بيایئ عدم ته

مې پرېږدئ نور دې حرم ته

خو چي کوچ کوی له سترگو = اوبنکو ستاسي نه فدا شم
دا ناکامه ژوند هم واخلي = پرېردی ما چی نیمه خوا شم
بې بهرې له زلمیتوبه = نامراد ولاړ له دنیا شم
سور په وینو کړی ځگر مي
و مینځی د ژوند دفتر مي
په دا شان می نوم کړی محوه = چی شم هېر له هره یاده
د بیابان د گل په څېر مي = کړی بې اصله بې بنیاده
ښه چی زه له دې جهانه = په ځوانی و مرم نانساده
خو چی ژوند مي شي ویجاړه
شئ امپل د دوست په غاړه
کله کله ورته وایاست = چی مونږ اوبنکي د زلمي یو
ستا په یاد له دنیا تللي = په ماتم ئې ماتمي یو
ښه یادگار دده د میني = ستا په غاړه سره غمي یو
خوار مین دی یادوه تل
دا یادگار ئې ښه ساته تل

خدای پرو د ژړا یمه

یو د خپل ځان نه یم = نور چي گورې ، د هر چا یمه

خدای پرو د ژړا یمه = خدای پرو د ژړا یمه

ځانته درمل نه شوم = خو د نورو تل دوا یمه

خدای پرو د ژړا یمه = خدای پرو د ژړا یمه

=====

نوې شوه نغمه د ژوند = گرمه هنگامه د ژوند

تیزه قافله د ژوند

یو زه تنه پاته = بې جرس او بې صدا یمه

خدای پرو د ژړا یمه = خدای پرو د ژړا یمه

=====

بند په ساحري د چا؟ = قید کړم سامري د چا؟

وریت شوم په نغري د چا

سوځم نه پوهېږم = ورتهېدو کښي په خدا یمه

خدای پرو د ژړا یمه = خدای پرو د ژړا یمه

=====

ځانته ویرانه یمه = بل ته خزانه یمه

پټه خزانه یمه

یو مجنون مي نه موند = د جنون هغه بېدیا یمه

خدای پرو د ژړا یمه = خدای پرو د ژړا یمه

=====

سر مي ريز مريز وينم = زړه کښي مي خونريز وينم

څنگ ته مي انگريز وينم

ويني مي خوراک دي = د خوني د لاس صهبا يمه

خدايېرو د ژړا يمه = خدايېرو د ژړا يمه

=====

کوه شته دي کوه کن نشته = جوش شته دي جوشن نشته

توره شته تور زن نشته

په ځان مي څه و نه کړه = په تعريف د تېر ابا يمه

خدايېرو د ژړا يمه = خدايېرو د ژړا يمه

=====

ځم په حرکت د بل = يم په اشارت د بل

کړمه هدايت د بل

واک مي د ځان نشته = د پندو د لاس امسا يمه

خدايېرو د ژړا يمه = خدايېرو د ژړا يمه

=====

ورکه ابتدا زما = سر شوه انتها زما

تورتم ده دنيا زما

نن پرون مي ولاړه = ناخبره له سبا يمه

خدايېرو د ژړا يمه = خدايېرو د ژړا يمه

=====

که نه مي کړ تدبير بدل = نه به شي تقدير بدل

گرځم به ضمير بدل

نور مي پښتون مه بوله = پېغور د پښتونخوا يمه

خدايرو د ژړا يمه = خدايرو د ژړا يمه

د پردېسانو هديره

څه خبر يم چي الهام و ، که روهي کيف و ، د مينی

په روڼو سترگو مي وليد ، يا حالت و ، د ويدني

هيڅ تعبير ئې په ما نشي ، له ما مه غواړه څېړنه

لېونيونه به څو کړې ، کيفيت او کيف پوښتنه

که ته روغ ئې رانه باڅه ، روغ به څه اوړي غمونه

ناروغانو ته په کار دي ، د ناروغو فريادونه

=====

د صحرا لور ته رهي وم ، نا خبر له خپله ځانه

تمدن مي تر شا پريښود ، کناره شوم له انسانه

چي آزاد د زړه په خوښه،خپل د سوز نارې فريادکړم

د قدرت لمن ته غوڅار شم،چي دا چا هسي نامراد کړم

آه ، ماته غوښته چي ښاد شم،دي ناقص انسانيت کښي

ما بهر له دې جنجاله ، غوښته نور څه حقيقت کښي

هو ! ښادي دي وي دنورو ، ماته غم د مينی بس دی

له دې غمه دي خلاص نشم،څو په خوله کښي می نفس دی

=====

په دې حال د غره وځواته ، تلمه ډوب په اندېښنو کښي

د ماښام تيارې خورې شوې ، د آسمان په کنارو کښي

ځای به ځای به ځلېدله، د آسمان په تندي ستوري

سپوږمۍ هم ورو، ورو، روانه، تله د خپل مقصد په لوري

خاموشي وه وهر لور ته ، نه انسان نه ئې آواز و

له آسمانه بيا تر ځمکي څه چي و ، د ميني راز و

نه څه خيال د جهانگيرۍ و ، نه د وينو تويول و

نه د خپل مقصد د پاره ، د بل روغ انسان وژل و

او نه دا چي قرباني شي ملت څو تنو د پاره

يا ضعيف پښو کښي پامال شي ، د ظالمو له آزاره

=====

زړه مي پاک شو له وحشته ، چي له خلقو کناره شوم

روح مي والوتئ فضا ته ، د خپل ځان په ننداره شوم

بې اختياره مي له خولې نه ، ووتل ساړه آهونه

لکه دا چي قدرت ويني ، زما د سوي زړه داغونه

زړه کښي پټ د ميني اور و ، بيا را پورته ئې لمبه شوه
چي په تاومي ئې له سترگو،څو سره څاڅکي را ايله شوه

روح له خپله ناکاميه ، غوښت چي ولاړ سي آسمانو ته
هم هالته ځان تسليم کړي ، د سپېڅلي عشق لاسو ته

په دعا په مناجات شو ويل : **❖** درومي غواړه خوا ته
د ناکامه مين روح يم ، يم ناکام راغلی تاته **❖**

=====

په دې وخت له تورو خاورو، يوه **❖** آه **❖** شوله راپورته
ورسره سوی آواز و، ورو، ورو، لاړ د آسمان لورته

له آوازه دا نارې وې: **❖** چي مي هير نگرې نفسه!
زه هم تا غوندى ځلمی وم ، ولويدمه له هوسه

په وطن کښي مي همزولي ، شا وخوا رانه چاپېر وو
يو بر بل سره مين وو ، د دنيا غمونه هېر وو

چي په ډله کښي به چيري ، ديوه په زرگي غم شو
د دا نورو په خندا به دغه وير له منځه کم شو

غولول په منځ کښي نه وه ، زړوته تېرخواړه ياران وو
نه مو لاس د بل په کار کښي ، نه غرض مو په جهان وو

ما پيښ کړی کوم ضرر و ، وم د چا پر پښه ختلی
چي فلک زار وزبون کړم ، راغلم خاورو ته نتلی

نورهمزولي به وي هلته ، به عشرت اوپه هوس کښي
زه جلاله خپله سپله ، دلته بند شوم په قفس کښي

دا د کوم ناترسه لاس و ، چي ئې بېل کړم له ټوليه
خور وطن را څخه پاته ، مرگ مي شو له ناکاميه

لاس دې مات شي په بندو کښي ، چي ياران به بېلوي څوک
يا نفسي مقصد د پاره ، دزړه مينه ژوبلوي څوک

=====

دا آواز لا خاموش نه و ، چي له بلي خوا فرياد شو:
❖ ما هم هېره نه کړې گوره ، زلميتوب مي نامراد شو

دا زما حال هم پورته عرض کړه ، آه نامراده يو نجلۍ وم
باعفته پښتنه وم ، را وتلې له کږدۍ وم

پنځه کاله دي چي کيږي ، يار مي بند دی په زندان کښي

زه هم يار پسي را ورکه ، شوم بندي په گورستان کښي

په کږدی کښي سره ناست وو ، ما پر يار کول نازونه

د وصال لومړی ساعت و ، ناخبره له بيلتونه

دا لومړی شپې د واده وې ، چي مي يار سره وصلت و

لاس په لاس به گرځېدلو ، زړه په زړه سره صحبت و

راز و نیاز دميني خبور و ، خوله مي ډکه له خدا شوه

د فلک خپږه راغله ، خندنی خوله په ژړا شوه

يار ئې و يوست زما له غېږي، به ژړا، ژړا جدا شوم

دی بندي شوي په زندان کشي، زه خوانمرگه نیمه خواشوم

له وطنه شوم را بېله، نه مي پلار شته ، نه مي مور شته

خاطره د يار د ميني ، بل دغه خواوري د گور شته

نه مي څوک پر جنازه و ، نه پر مرگ مي چا فرياد کړ

نه مزار باندي گلونه ، نه مي بيا نوم چا په ياد کړ

په ژړا دي سترگي ووزي ، چي مين به ژړوي څوک
آل عيال دی په کړاوي، چي به زړونه کړوي څوک

=====

دې فرياد لا ازانگه کړه ، چي يو بل نری آواز شو
د ماشوم د زړه ارمان و ، چي څرگنده ئې پټ رازشو:

❖ دگناه نه پاک ماشوم وم ، د خپل پلار سره فرار شوم

مورمي مړه شوله په لاري، په حسرت ترېنه کنارشوم

پلار مي مړکئ ظالمانو ، زه ئې پرېنښودم بې پلاره
آه څه سخت زړه د انسان دی ، نه ويرېږي له آزاره

نه مي ناز د بابا وليد ، نه د مور په غېږ کښي لويي
کله دلته کله هلته ، رنگ می زیر سترگي بې خوبي

په شپو شپو به وړی تږی، یخ ته پروت وم تر سهاره
د زړه سوي په سترگو ماته ، هيچا نه کتل له عاره

څوورو، وروپه رنځ اخته شوم، مرگ مي شوپردي وطن کښي
نور له حاله خبر نه يم ، چي يم پروت د چا کفن کښي
د بشر نوی نهال وم ، چا محروم کړم له ژوندونه؟

شوه تر تورو خاورو لاندي ، زما د زره ټول اميدونه

رب دې مرگ په ناکامۍ کړي، چي ماشوم آزاروي څوک

يا چي زوی له مورې بېل کړي، او پلار د اربې پلاروي څوک

=====

په زرگونه فریادونه ، شوه را پورته په فضا کښي

چي ټول مړه له ناکامیې ، و مونه خندل دنیایا کښي

زه مېهوت ولاړم دې حال ته، چي دا څوک دا څه غوغا ده؟

زه خو تښتېدم له خلقو ، دلته هم د شور دنیایا ده

په حیرت په اضطراب شوم ، چي دا څنگه منظره ده

چا په غوږ کښي راته و وې، پردیسانو هدیـره ده

د یتیم نغمه

په ژمي کښي:

نه لرمه پلار او مور = خوار یتیم یم سر سر تور
تور لحد په شان مي کور = نه می شته دیگدان کښي اور

آخ ❖ له یخه مرمه زه

واخ څوک نلرمه زه

ریږدي مي له یخه ځان = ورک مي شو له تنه توان
لوند مي په ژړا گرېوان = لیری ځي له ما خپلوان

آخ ❖ له یخه مرمه زه

واخ څوک نلرمه زه

پښې مي لڅي تش مي نس = نه مي دي خپلی په وس
خیژي مي تر خولې نفس = ومي نه لید هیڅ هوس

آخ ❖ له یخه مرمه زه

واخ څوک نلرمه زه

نور ټول پلوونه خوري = ښه ښه سالنونه خوري
هر راز کبابونه خوري = خوار یتیم غمونه خوري

آخ ❖ له یخه مرمه زه

واخ څوک نلرمه زه

خان صاحب چرچې کوي = خپلي تماشي کوي
هر طرف مېلې کوي = کور کي ښې لمبې کوي

آخ ❖ له یخه مرمه زه

واخ څوک نلرمه زه

خان صاحب اېتر نه دی = پاته ئې موټر نه دی

زما په حال خبر نه دی = لڅ ئې د زوی سر نه دی

آخ ❖ له یخه مرمه زه

واخ څوک نلرمه زه

زوی د خان لري پرستن = ټول به سندلی کښي پلن

زه یم لڅ لغړ پمن = نشته د کمیس لمن

آخ ❖ له یخه مرمه زه

واخ څوک نلرمه زه

د یتیم اختر

نه هوا بل رنگ موندلی = نه آسمان دی را لوږدلی
نه تغیر د حیوان ښکاري = نه بشر دی الوتلی
نه ورځ شپه اونه شپه ورځ شوه = نه څه نوی ژوند راغلی
هغه ځمکه هغه لمر دی
خلک وایي چی اختر دی
نه حال بل شو د خوارانو = نه تن پټ د بېوزلانو
اوبښکي چا نه کړې وړپاکي = د کونډیانو یتیمانو
وړی تری ژوند کونډه = اوبښکې ځي پر بارخوگانو
خان ئې څه په حال خبردی
خلک وایي چی اختر دی
یو هلک ورکړ پیغورډیر = یو یتیم ته چي و، تورډیر:
گوره څنگه سوراوسپین یم = بابا جان می دی غمخورډیر
گلالي کالي می ونیې = دا لاشه لرم به کور ډیر
دا می کوټ، دامی مپلر دی
خلک وایي چی اختر دی
ځانته گوره څنگه تور یې = وچ لرگی یې سوی سکور یې
لڅ لغړ کمیس دې نشته = د چا زوی یې د چا ورور یې
د رگو ویني دې وچي = ته وا ښځ ژوندی په گور یې
لڅي پښې سرتور دي سر دی

وايه ستا هم څه اختر دی ؟

یتیم و وې : ❖ ای مغروره = لږ څه کوز شه له غروره

سترگي پرانيزه ځان گوره = آسمان مه وهه په توره

دا زما په وینو ډک یې = چي غږ مېږي له سروره

ستا ژوندون زما په سر دی

خود به وایي چي اختر دی

زه به ژاړم ته خدا کړه = زه کاهېرم ته نشا کړه

اختر ستا دی زه یتیم یم = څه، خپل لوبې مشغولا کړه

زه به خدای ته کړمه ناري = ته نازونه په بابا کړه

زما له لوږي پوخ ځگر دی

خو پر تا باندي اختر دی ❖ !!

بېنوا بلبل

په خزان کښي:

سر تر پایه سره لمبه شوم = روغ زرگی مي سوی سکور شو
نه ایرې نه مي دود ښکاري = بل راباندي څنگه اورشو
نه لمبه مي شوه خاموشه = نه رڼا دا تیاره کور شه
په نارو مي گل وینن نشو = څه عبث مي د خولې شور شو
آه سپیره لو هديره وه = له بلبلو دا بن تور شو

ټوله مړه دي ، ټوله مړه دي

که زاړه دي ، که واړه دي

د لباخته شيدا بلبل وم = کړه پر گل می آوازونه
سحري نغمو کښې گل ته = را وره ما پټ الهامونه
ما وې زه به گل خبر کړم = د خزان له شوا خوننه
گل ويده غماز را پاڅېد = زمانې مات کړه وزرونه
آه ، وچاته درد اظهار کړم = په سينه مي ځي خارونه

ټوله مړه دی ، ټوله مړه دي

که زاړه دي ، که واړه دي

په خندا په نڅا راغلم = ما وېل اوس به نو هوس کړم
د سره گل پر څانگو باندي = به خوشحاله خپل نفس کړم
د بوستان زيب و زينت به = په نغمو کشي يو په لس کړم
دا ويدي غنچې به وينې = په آهنگ د خپل جرس کړم

له صياده چاته زار کړم = چي بندي ئې د قفس کړم

ټوله مړه دي ، ټوله مړه دي

که زاړه دي ، که واړه دي

پرون گل سره همراز وم = نن ئې بوی لامونداى نه شم

چا له سپله را جلا کړم = خپل همزولي ليدای نه شم

وزرونه ئې را مات کړه = په هوا الوتای نه شم

ژبه تېزه لرم خوله کښي = خو آزاد رغېداى نه شم

غم شریک یاران مي ولاړل = زه تنها پاتېداى نه شم

ټوله مړه دی ، ټوله مړه دي

که زاړه دي ، که واړه دي

بن خالی له زور او شوره = آواز نشته د بلبلو

خالی وړاني پاني ژړي = سرخي والوته له گلو

نه به بیا د گل لمن وي = چي ئې نیسم په منگلو

نه غیبي قاصد به راشي = چي احوال را وړي د تللو

نه ملگری شو را پاته = د خپل زړه د راز ویلو

ټوله مړه دی ، ټوله مړه دي

که زاړه دي ، که واړه دي

ښه دی ښه چي گل تالا شو = له خزانه به څه وایم

جوړ بهار پر ما خزان دی = چي قفس کښي مبتلا یم

آه صیاد له سخته دله = لابه څو په واویلا یم

له ازله بد نصیب یم = داسي نه چي نن پیدا یم

خوک مي نشته چي مي ياد کړي = بېنوا يم بېنوا يم

ټوله مړه دي ، ټوله مړه دي

که زاړه دي ، که واړه دي

دا هم ژوند؟؟؟

څه خبر يم چي ژوندون دی = او که نبورو خوشي هسي

نه مورنگ شته نه موبوی شته = په ځان لوړو خوشي هسي

پخوا وو ، اوس څه له نه يو = دانه گورو خوشي هسي

نه صغرا شته نه کبرا شته

هيڅ قياس کولای نشو

هري خوا ته تاريخي ده = هيڅ رڼا نه را ښکاريږي

هرڅو سترگي سره کش کړم = يو بينا نه را ښکاريږي

دغه مړ دی هغه مړ دی = څه وينا نه را ښکاريږي

په بينا سترگو رانده يو

سمه لار ليدلای نشو

څوک ځي پورته، څوک ځي کښته = داد دې زمان ناورين دی

سترگي روڼي څه نه وينو = روڼ چيني راته خاورين دی

د ځان شهد گندېر بولو = د بل مړچ راته شيرين دی

کله پاڅو کله پرزو

ټينگ اساس ترلای نشو

په ديوال کښې کور سوری وي = خو بونکی ځيني خو ځيرې

رنگ د گل خوند ئې د پيازوي = هر سپرې باندي غولېږي

ته ئې بوم بولې ځان بازکړي = هر مرغه ترېنه وېرېږي

د وجدان وجدان نارې دي

خو اثر ئې کتای نشو

وزر شته الوتای نشو = چا مات کړی مو وزر دی
خوله لرو ږغېدای نشو = دا د کوم جادو ، اثر دی ؟
خپل پایڅې مو زولنې شوې = ځکه حال داسي ابتر دی
زړه مو سوځي خوله مو پټه
د زړه درد ښودلای نشو

د کوهستان شفق

هندو کش په سر لمبې دي = که آسمان سره کناره ده

د کوم سوي زرگي آه دی = يا د وينو فواره ده

که چنگيز د عصر توره = چي له تېکي را ښکاره ده

يا خو بل د ميني اور دی = د فلک پرې سوي کور دی

د سکندر د وخت شهيد دی = په حسرت گوري بگرام ته

يا ليوال روح د عاشق دی = چي ورځي د يار سلام ته

يا واله د سرو شرابو = چي توئيري يوه جام ته

دا ميدان د کربلا دی

که سالو سورد ليلا دی

دا زرگي د آسمان وچاود = که سينه د ديوانه ده

يا ساقی له لاسه ښکته = چپه شوې پیمانې ده

اوکه درس دعبرت ليک دی = ښه رنگينه افسانه ده

مونږ ته ياده جانبازي کړي

د نيکونو سربازي کړي

د مومن د زړه په وينو = شيرينو سور کړی لاس دی

که کفن د شهيدانو = پرېښتو نيولی پاس دی

يا دنيا کښي خونريزي ده = پر أفق ئې انعکاس دی

يه! شفق د کوهستان دی

را چاپيره پر آسمان دی

دې شفق کښي ستوري ښکاري = که صدف دی سره درياب کښي

يا حساس زړه د شاعر دى = چي ډوب شوى په خوناب كښي
يا يتيم دى اوښكې څاڅي = ددې دهر په سيلاب كښي
كه سپين غاښ دى ځليده كي
د محبوبې په سره خوله كي
دا په غرونو او ريځ نه ده = دود شو جگ له كوهستانه
يا سپرې پاني تاريخ دى = چي قصې كړي له باميانه
يا خو گرد زمونږ د پښودى = چي باج اخلي له آسمانه
دا چي شنې ډكى ولې دى
د اسمان د مخ خولې دى

سپين غـر

جگي جگي ساقي راشه = د خوږمن زرگي په خوا شه
ستا له سره سپلني شم = ترسروسترگودي واري شم
راته خنده راته داد کره = پخپل داد بې وزلي بناد کره
زما لوري ته ډېرډېر شه = تر بې درد عالم را تېر شه
په پياله مي کره نمځنه = رانه لري کره پوهنه
چي خراب مست ديوانه شم = له جهانې بيگانه شم
سوز وساز د ميني را کره = ليوني عشق دا عطا کره
چي دردمن سره ياري کړم = له بې دردو جدائي کړم
روح آزاد زړه مي خوشحال شي = پاک له خيرو له جنجال شي
لکه موج مست مي گذر وي = طوفانونه مي په سر وي
کور د ي لم و ستم وران کړم = لوړ او ټيټ سره يکسان کړم
تر تا وگرزم را پور ته = ساقي مه کوه ځنډ نور ته
هله را کره د تاک وينه = چي مي يخه شي پرې ينه
هغه تاک چي ئې رودلي = د سپين غر شيدې سپېڅلي
په سر سبزو شنو درو کښي = په جاري ډکو شپلو کښي
د ډبرو له بېخوننه = له خوږو سپينو چينوننه
چي سپين بازغوندي پرواز کړم = د سپين غره نغمه آغاز کړم
په نغمه کښي مي شرر را = مسيحا غوندي اثر را
چي دا مړ قوم بيا ژوندي کړم = ورته هيش خپل وپردي کړم
خلاص ئې کړمه له ذلته = د غرور له بد غفلته

لږ تکان وځوري بيدارشي = د خپل ژوند په کاروبار شي
په دې پوه شي چي ژوندون اوس = غواړي بل رنگه افسون اوس
نه خلاصیږي په وينا څوک = په مـرانه د بابا څوک
لابه څو فخر په پلار کړي = يا په نوم د خپل تبار کړي
ولاړی ولاړی هلاکېږي = که مغرور شو تباہ کیږي
ساقی پاڅه پیاله را کړه = له اور ډکه می وینا کړه
چي د دې غره په لمن کښي = په دې لوی دشت و دمن کښي
په آواز می زلمي راشي = بیا د سپین غره شاوخوا شي
پښتنو جرگې شي غونډي = مرکې ئې هر ځای پښدي
په یو زړه به یوه خوله شي = یو له بله سره مله شي
دا خراب کور بیا ودان کړي = په دنیا کښي ښکاره ځان کړي
بېله فرقه یو ملت وي = بېلتون نه وي ټول وحدت وي
و سپین غره ته له آسمانه = د نیکه روح شي گویانه:
❖ دلته دي د غـرو لمني = زموږ کړدی دي پکښي پلني
دا وگړي دېر کړې خدايه! = لويه خدايه ، لويه خدايه!!

دا پښتون

پښتونخوا د غرونوخوا کښي = قدرتي ښکلې فضا کښي

د جنت غونډی رغو کښي = آسماني رنگه بيدیا کښي

يو قوت قدرت څرگند کړ

له هر چاې ارجمند کړ

شو سیراب له زمريتوبه = آزاده له مريتوبه

عزم ئې ټينگ ورکړوده له = بهر ورله سپريتوبه

د پښتون په قوم ئې یاد کړ

له هر قيده ئې آزاد کړ

پاک له هره خباثته = له پستی له د نائته

سر ئې تش له بده فکړه = زړه ئې ډک و، له غیرته

د میگون فلک را لاندي

باک ئې نه و په چا باندي

چي د توري بې برېښنا شوه = پرې رڼه به پښتونخوا شوه

چي نیستي ئې دده غوښته = د هغو هستي تالا شوه

د دښمن مخ ته لوی غرو

خو د دوست د بلا سپرو

وې نیوله هېوادونه = کړ د ځان ئې ډیر ملکونه

ډېر شاهان ئې کړه بې تاجه = ډیر ئې کوز کړه له تختونه

هم شاهي به ئې بخښلې

چي په توره بې گټلې

نه د روغ نه ټيټـالونه = نه د ورور سره جنگونه
نه پردي لاس کړې پرې لوبي = نې پردي ته کړه کارونه
خپل ئې فکر خپل دماغ و
خپله خوله خپل ئې اياغ و
خپله مېنه خپل وطن و = خپل گلزار او خپل چمن و
د زاغانو گذر نه و = خپل بلبل او خپل گلشن و
جوړه خوښه خوشحالي وه
د پښتـون پښتونولي وه
نه پرې نوم د بې ننگۍ و = نه پرې داغ د غلامۍ و
نه گویا د بل په ژبه = نه ئې فخر په پستی و
په پښتو ژبې ژوندون و
ننگيالی آزاد پښتون و
نه پوهېږم چي څه وشوه = څه بلا په کور دده شوه
یوه توره تیاره راغله = سپینه ورځ ئې لکه شپه شوه
دا تیاره د غرب له خوانه
شوه چاپیره پښتونخوا نه
پر پښتون باندې تور تم شه = خپل پردی پرې یو رقم شه
تور ئې نه پیژند له سپینو = د ښه بد تمیز ئې کم شه
رو،رو، ورکه بهتري شوه
رفعت لاری کهتري شوه
نفاق راغی دده کور ته = شو وحدت له منځه پورته

رنگ د وینو ئې بدل شو = شو روان د فنا لور ته

یو بدن ټوټې ، ټوټې شو

هر یوهډ ذرې، ذرې شو

دوی گټله بل خوړله = دوی ساتله بل ترې وړله

دوی به ښي تویولې = نور به خوښ و ، خندېدله

خو چي مرگ وته نژدې شو

بې قوتسه بې اسرې شو

وطن خپل اختیار د بل شو = قوت خپل په کار د بل شو

خپله ژبه خپله خوله کښي = پرې جاري گفتار د بل شو

باندي وشول ډیر ظلمونه

هم هزار رنگ ستمونه

اوس دمپه په شان بې خانه = ناخبر پروت له جهانه

نه ئې پوهه نه ئې کار شته = هر څه غواړی له آسمانه

تش خپل نوم ورباند بار دی

دا پښتون دائې کار دی

پسر لـی

بیا ئی وڅکل له کم ځمه ډک جامـونه

دا د هسک پیغله چي ناڅي له جنـونه

له مستی نه ئی ساغر له لاسه پر پـوت

په څوڅاڅکو ئی کره مست سپـیره ډاگونه

له خندا ئی دغانبو ځـلا بر پیننا شوه

مرغلـري لونوي پر سنگـپـرونه

په ملال ملال کاته چي گـوري بن ته

له هوسه ورته خولې سپـني گلونه

د بادام وني چي شنډې وې په غـرو کښي

ورپه غاړه ئی د جنـپـو کره هارونه

ته وا خپل د زلمیتـوب کالینه نیسي

چي خپاره ئی کرل پر دښت شنه میزرونه

هر سهار ئی ښکلی مخ دی سره وایي کا

که ئی وویشت د مین زړه له څنـپـونه

په ښکلا نمنځوي بيا پښتني پياغلي

چي شين شين ځي په خندا به مکيزونه

د زلما په ميو مستې چټي گوره

چي خپاره ئې لور په لور کره اوربلونه

هم ځغلا کا ، هم نڅا کا هم شيا کا

چي تر څنگ کړي د روپو سپين اميلونه

د کړديو مخ غاټولو سور بخمل کا

چي پرې وکا زلمي نجوني اتڼونه

له سپرو خاورو بامي گلونه پاڅي

چي پرې تېر شي د جنکيو پلوونه

د کړونگي دي رغونه به درو کښي

لا دپاسه پرې د چوڼو آوازونه

وايي اوس به سپل د نجنو باندي راسي

زلمي ځکه ورته نيسي گودرونه

سپځلتوب ، مينه يو بل ته سره ورکا

په هر ځای چي مخامخ شي مين زړونه

کتهار د زرکو مړه زړونه ژوندي کړه

چي نغمو نغمو کښې ستايي شينکي غرونه

د غره هر بوټي ته وايي جار له تا شو:

ستا په مينه کښې ښندي زلمي سرونه

دريدي جنډو وړمه ئې تر سپر مو شوه

داچې پاڅېده هوسۍ له مېر تونه

هلمند بيا په څپو راغی، غاري غاري

چي ورغاره غړۍ شوه څپان نيزونه

د پسرلي ناوې و دېرې ورائې پڼه

مخ کاته اخلي د غرو سور کي لالونه

ننډارو ته ئې وتلي لوی واړه دي

خو چا مسته خدا را وړه چا غمونه

وبېدردو ته ئې ډکه خوله مسا کره
د دردمندو زور ئې لازیات کره دردونه

دهغو به څه پسرلی وي چي ولاړ وي
په کرو غاړو د بل بر در څلونه

ژوند ئې وي د بل د پاره مړيني هم لا
جاروي د بل ترخوی تل خپل خوږونه

د کڼو په څېر د بل په خدا خاندي
يا غورځا کا د پرديو په ډولونه

يا خو يو له بله خوري د گور چنچي شي
يا بيـــــزاره وي د يو بل له ژوندونه

يا هيڅ سر نه ټيټوي آسمان ته هم لا
يا مړی غوندي ولاړ په سلامونه
آه ، څښتنه چي دي ژوند هر شي ته ورکا
په زرغا دي و نمانځل سپـېره رغونه

چي کريابي مېرې ستا له پـرزوينی

شنې تالې شوې ، شنې لمنې ، شنه دښتونه

مونږ له هسي ژونده و ژغوره خاونده

خپلواکي مو تل نصیب کړه خو چي یونه

چي مو ژوند د پسرلي په څېر سمسور وي

خوند به اخلو له دې ښکلي نندارتونه

سپورمى

د آسمان لويه دنيا كښي = ته سپورمى ښكلي زيبا يي

رنگ الوتي گونه زرده = ته ويشتلې به زړه چايي

جوړه ما غوندي غمجنه = څوك دى نشته يك تنهايي

خپل ښايست درپوري اورشو = كه له ياره بښوا يي

راته ووايه له ميني

څه در سوي نازيني؟

لالهپانده سره ښورې = په شپه هر ځاى كښي ولاړه

محبت يو په زړه سوي = راشه كښينو سره دواړه

زه به تا ته زړگي تش كړم = ته و ماته لاس تر غاړه

غم د ميني به نيمى كړو = په يوازي سر مه ژاړه

ښايسته يې گلالي يې

د آسمان پېغله نجلۍ يې

لكه اوس چي يې پخوا هم = د مينو هر ځاى مله وې

خوار مجنون كه پر سارا ؤ = ته هم سمه ورسره وې

د شيريني حال دي وليد = د فرهاد په غم كشي ته وې

چي به راز د ميني خپور ؤ = دهغه مجلس ډېوه وې

مقتولان د عشق ليدل تا

په ورووروبه پرې ژړل تا

د آسمان پر غولي گزري = تا د شرق عظمت ليدلى

راز و نياز د كوه طور دي = له موسى نه غور ايستلى

د بلال د اذان ږغ تا = پر دې خاوره اورېدلی
هم گړپوان ته د رسول دي = په تعظیم ځان غورځولی
هغه وخت د شرق رفعت و
پر مغرب باندي ظلمت و
په اوبو کښي سره رېږدې = ښایسته دي په تاغرونه
ستا رڼا ته هوسپېري = درېدي ښکلي گلونه
د زلمو زړه ته ور تېره = خوښ په تا دنجونو زړونو
ستا په ښو شغلو کښې غواړي = مینان خپل امیدونه
وفاداره معشوقه یې
د عاشق د زړه ټوټه یې
د "مجروح" مین زړگی یې = سپوږمۍ ښکارې و جهان ته
د همزولو له ټولیه = "بېنوا" تللي آسمان ته
چي "الفت" دی پکښي نه لید = شوې په قهر و انسان ته
يو "مخلص" دي بیا ونه موند = چي هرڅودي کش کړه ځان ته
ټول بې دده ، درد من نشته
ټول بې واکه، واکمن نشته

پښتني مينه

مين:

بيا دي ولي خوار مين ته نظر نشته

ته وا زړه كښي دي د ميني اثر نشته

په موسكۍ كښي دي د زړونو ژوندون پټ دي

په خندا دي خولگۍ سپنه ضرر نشته

روني اوښكي مي سوغات را وړي تا ته

د بې وزلي مين نور څه گوهر نشته

زه هم ستا له بې نيازیه په مرگ خوښ يم

په كتو باندي مي وژنه ، خنجر نشته

په روح ستړی په زړه ژوبل يم راغلی

په پسته غېر كښي مي نسيه بستر نشته

زما ژوند دي هم محبوبي واړه ستا وي

خوله نژدې كړه نفس واخله خطر نشته

آه غلط شوم ته پخپله زما نفس يې

په تا پايښم بې له تامي بشر نشته

نه پوهيږم چي څه پيښه شوه دنيا کښي
چي دي خوا ته د مين هيڅ گذر نشته

په ژړا دي سترگي سرې لکه د زرکي
رنگ الوتي ستا په راز څوک خبر نشته

د مينو په ژړا بدي مسکي کړ
چا آزار کړې چه تر تا بل ابتر نشته

چي به تا آزاره وي رب دې آزار کړي
د مينو د آه غشي ته سپر نشته

راته وايه د ژړا سبب دي څه دی
لېونی شوم هيڅ مي فکر په سر نشته

په پريشانه خاطره د زه قسم خورم
چي بې تا مي په دنيا بل دلبر نشته

مینه:

د پښتون په ویر اخته یم چي ژرېرم
پښتونخوا کښي نجونې پاتي دي نر نشته

دا چي ما آزاره وي د ملک غلیم دی
هیڅ په زړه کښي يي څه ډار د محشر نشته

ما و تا به سره بېل کور به ویجاړ کړي
چي يي کور خوندي کاوه ها ټبر نشته

چي پورنۍ را څه وړي ما ژړه وینه
د بیوزلو نجونو ورونه مگر نشته

څه ورځه : دا لباسي مینه دي پرېرده
زما له میني دي هیڅ داغ پر ټبر نشته

تر هغو مي د مخ دید پر تا حرام دی
څو دي لاس سره د غلیم په پرهر نشته

د پستی غیري مي هیڅ هیله ونه کړې
د چرو زخمونه ستا پر ځیگر نشته

ته هم زوی د پښتانه یی دا مه وایه
چي وس وخت کښي احمد شاه یا اکبر نشته
سپینه خوله به په مورچه کښي در تا جار کړم
چا وې دا چي ژوندانه کښي کوثر نشته

د مهجـوري نجلـى اختر
مينه دي اور سوه = گرانه نگاره!
سترگي څلور شوې = له انتظاره
رنگ مي الوتى = سينه افكاره
پريشان اور بل مي = خپوردي بیکاره
پر څه جلا يې؟ = زما له کناره
راشه اختر دى
مسافر ياره!

=====

وخت د سهار دى = نسيم چلېږي
د غـرو لمنې = گلان غوږېږي
زرکي دي خاندي = آبشار بهيږي
يو تـانه وينم = وير مي زياتيږي
په اميد گورم = د راتلو لاره
راشه اختر دى
مسافر ياره!

=====

نجوني هر لور ته = کوي سيلونه
په هوس ناڅي = خوشاله زرونه
سترگي ئې توري = سره ئې لاسونه
څوک ديارغېر کښي = کوي نازونه

آه یوه زه یم = په زړه بيماره

راشه اختردی

مسافر یاره!

=====

کېدی شوې توري = زما له غمه

سترگې خونبارې = د زړه له نمه

یمه لوېدلې = له خپله برمه

که ته را نغلي = خداپر وچي مرمه

ولي مي وژنې؟ = په زړه خونکاره

راشه اختردی

مسافر یاره!

=====

خواني مي دود شوه = پېغلتوب خاوري

بيلتون ايرې کړم = له یوې واري

زرگی مي وچاود = وینی شوې داري

پاته له ما نه = د ژوندون چاري

یم بې نصيبه = ستا له دیداره

راشه اختردی

مسافر یاره!

=====

پسته مي غېر ده = درته نیولې

سپینه خوښی می = تا ته ساتلې

د هجران اورمی = سینه داغلي

په انتظار دي = غره ته ختلې

په تن ستومانه = روح ناقراره

راشه اختردی

مسافر یاره!

د مور ناره

دزرگي سر ئې زما = د ژوند ثمر يې زما

نور البصر يې زما = شيرين پسر يې زما

هله پاڅېره زويه

ژر پورته کېره زويه

زويکه لمر ختلی = وطن ئې ټول نيولی

حال د ويدنې تللی = وخت د وينتوب راغلی

بلبلان بيا چغېري

همزولي ستا مسېري

هر څوک کارونه کوي = خپل روزگارونه کوي

ښه خدمتونه کوي = هر لور سيلونه کوي

مکتب ته ځي هلکان

د وطن نوي گلان

ته هم راپور ته شه ژر = څو به بیده يې ابتر

سر ته راغلی دی لمر = لږخودی ځان کړه خبر

تر څو يې پروت بیکاره

زويه! د خدای د پاره

و تا ته پساته وطن = په خوږ ئې اوسه خوږمن

خوب په کارنه درځي نن = پرېږده گدله پرستن

وسم میدان ته ووزه

نوي جهان ته ووزه

د پښتون پټ وساته = د پلار غیرت وساته

انسانیت وساته = خپل شان شوکت وساته

ورک کړه بې خای چرتونه

د سرې غرمې خوښونه

دښمن خندا کړي پر تا = خپلوان ژړا کړي پر تا

خیني وا وا کړی پر تا = څوک واویلا کړي پر تا

هلته دښمن شو خوشحال

خپلوان دي گرځی ملال

ما چي ته ښه روزلې یا په جار جار بللې

په شیدو ما پاللې خوب ته می نه ساتلې

ته ولي وغځېدې

په ژوند ، ونه پوهېدې

دا ولي ... ؟

طبيعت مي بر خلاف شو = هم په خرونښ راته فضا ده
خپل قلم د اجل مار دی = خپله خوله راته بلا ده
چوکی ځای نه راکوې هيڅ = نه د مېز په ما رضا ده
لږژوندون را پوري اورشه = اوس په مرگ مي ښه سلا ده

زړه مي سيند دی د غمونه

عقل محو کړ موجونو

زه پر خپل وطن غريب يم = خوار وطن تر ما غريب دی
نه خواخوږی مي لیده شي = نه مي يو چيري حبيب دی
زې تېرونی دځان بولم = هم هغه راته رقيب دی
قند ، عسل راته گندېر شي = زما هسي بد نصيب دی

کتاب هم رانه کنار شو

له کتني مي ويزار شو

خوښی ليري کړم له ځانه = چي مي نه راځی خندا هيڅ
سترگي هم راته قهرېږي = اوبښکي نشته د ژړا هيڅ
خوب له مانه مرور شو = وينتوب جوړنه کړه له ماهيڅ
زه پښتو ليکم پارسي شي = قلم هم نه دی پخلا هيڅ

خبر نه يمه له ميني

وچي شوې د بدن ويني

راحتونه دي د نورو = زما په برخه تکليفونه

زما د خپل لمني اور دی = چي سپڅلی مي اندامونه

چي نې خوند شته نه ئې رنگ شته = مرگ بهتر له دې ژوندونه

طبع هم شوه گډه وډه = شوه بې وزنه مي شعرونه

زه له شعره "بېنوا" يم

خبر نه يم چي څه وايم؟

زه...

چي په خپله مستقل یمه له ځانه

څوتر څو کرم د نورو تقلیدونه

زما شعر دی نسیم له کوهستانه

وینسوي د پښتنو سپیڅلي زرونه

مداح نه یم چي په زیات صفت څوک ستایم

نه له چا څخه مي هیله د دنیا سته

څو ژوندی یمه رښتیا رښتیا به وایم

په درواغو مي له خولې کله وینا سته

قام به وینس کرم لکه دم د مسیحا یم

له غلیمه زما کله څه پروا سته

تملق مي منافي دی له وجدانه

مقید نه یم آزاد مي دي بیتونه

=====

د یار در ته نه یم پروت په گدایي کښي

زرغونو درو کښي ښورم لکه باز

نه د ښونډو په شراب يم په مستۍ کښي

له هر څه د وطن ميني کرم بي نياز

د مطرب حاجت مي نسته په نړۍ کښي

چي په زړه کښي مي سوميشت دوطن ساز

مليت په کرم د لمر په څير روښانه

نه کرم نور د خال و خط زلفو غمونه

=====

کله تېز ترڅه ويل کرم و ملت ته

له هر لوري ورکوم سختي طعني زه

کله بولم خپل ملت خوی د وحدت ته

په پسته ژبه کوم دوی ته گيلې زه

بيا يې سترگي واړوم زاړه عظمت ته

ورپه ياد کرم پاني پت خوږې قصې زه

دا الهام مي راځي زړه ته له اسمانه

يا د دې پاكي فضا دي دا خيونه

د پردیس پسرلی

دسبا ورمه چي راسي = نوي نوي غوتی. واسي

بلبلان نغمه سرا سي

د خوښی. صحنه خپره سي = خوږزه په زړه خوږمن يم

آه پردیس د بل وطن يم

لاس په لاس یاران تیریري = یو و بل ته هوسیري

په ورو ورو سره مسیري

زه د زړه سره ژړا کړم = له نصیبه گیله من يم

آه پردیس د بل وطن يم

په گلو نو پټ سوه غرونه = غاټول سره کره شنه د نبتونه

زلمي نجوني کړي سېلونه

نو به څه دا پسرلی کړم = پرور ده د خپل چمن يم

آه پردیس د بل وطن يم

څوک مي نسته چي يې یاد کړم = په لیدو يې زړگی. ښاد کړم

بېلتون هسي نامراد کړم

زړه ته تېر ملگري نسته = چي يې ميني ته نیازمن يم

آه پردیس د بل وطن يم

د خندا تلقين رانه كړه = په ژړا مي زړگي ښه كړه
ستا چي زړه وي هغه وكړه
ما نو پرېږده چي همدا سي = په زړې ميني دردمن يم
آه پردهس د بل وطن يم

تر دې شنه آسمان را لاندي = ډيري سترگي ژړا كاندي
څوك خبر نه سوه پرې باندي
زه هم دوى سره ژړا كړم = په سرو سترگو يې مين يم
آه پردهس د بل وطن يم

اختر او تنهائي

معلوماتي چي اختر دی ، دوه ياران مبارکباد کړي

مروړ سره پخلا شوه، يو د بل زړونه به شاد کړي

غېر به غېر لاس په لاس گرځي، چي يې خوښه هغه داد کړي

خويوزه په تنهائي کښي، څوک مي نسته چي مي ياد کړي

جارقربان تر تنهائي شم، چي له هرڅه يې بې نياز کړم

نه مي څوک بولي وځانته، اونه زه چاته اواز کړم

=====

نه څوک زما راتگ ته گوري، نه مي چاته انتظار دی

نه ملگري چي لاس را کړي، نه مي مل د ميني يار دی

تنها را غلم تنها سوځم، خپل ژوندون راته انگار دی

د دردمن زړه سره ناست يم، په بېدردو می څه کار دی

دوی دي خاندي هوسپري، زه به ويني د ځگر خورم

يا به ورسم تر مطلبه، يا په دې لار کښي به سرخورم

=====

هو، اختر دي وی دهغو، چي ئې زړه خلاص دی له غمه

يا چي يار لري و څنگ ته ، خبر نه دی له المه

يا چي مست په مال دولت وي، بې پروا وي له عالمه
چي نه دانسه ئې، څه به گرځي بې ماتمه

د بل لاس که په نکړيځو، دده زړه سور په خوناب دی
لاسو پښې وهي چي ووزي، خپل وجود ورته درياب دی

=====

ژونده! زما څه په کار نه يې، څه هغو ته چي دي غواړي
په يوه لحظه بېلتون دي، په رت رت درپسي ژاړي

که زما په اختيار تله کړې، سپخوه د وجود لماري
اوکه نه آزار به واخلي، درته خلاصي مي کړې غاړي

نور مي مه ساته ناکامه، ژرمي و سپاره عدم ته
له کم لوري وم راغلي، بو می زه، هغه حرم ته

=====

مرگه! مکره رانه ډډه، زه له تانه غمگين نه يم
د ناپوهو په څېر تاته، تريوتندی اندوهگين نه يم

راشه راشه مه بېرېره، په راتلو دي حزين نه يم
دا پرده له منځه واخله وپست ژوند ته خوشبين نه يم

په خندا خندا را درومه، څوک مي نسته چي ژپا کړي
او يا ستا د لاسه پورته ، آسمانونو ته غوغا کړم

د تمدن وحشت

دا قدرت که طبیعت دی = یاپه خیال کی څه پېرې دي

د مرگ ژوند حقیقت ورک دی = خوشي لوبي مسخرې دي

دنیا نه ده سینما ده = راز په راز یې نندارې دي

ثانیه کی چي خوشي وي = ور پسي د غم سورې دي

د فلک خونخواري سترگي

بیا د شرق وخواهه سرې دي

پر آسمان اوریخي گزوي = د مثبت او منفي جنگ دی

دمغرب خواته دي تندري = اوقیانوس په وینو رنگ دی

سیلابونه دي بهیري = د بپوزلو وطن ړنگ دی

رلی اوري پر فصلونو = د تناهم غرغړې دي

د فلک خونخواري سترگي

بیا د شرق وخواهه سرې دي

تمدن دی که وحشت دی = انسانان یې تار په تار کړه

خپل وطن هر چاته اور سو = له ژوندونه یې بېزار کړه

د پاریس نازک وگړي = تمدن په ظلم خوار کړه

هم د روس د ښکلیو نجونو = هر طرف ته غلبلې دي

د فلک خونخواري سترگي

بیا د شرق وخواهه سرې دي

چي د ډانس بې تماشې کړې = اوس بمونه باندي اوري

ښه نازک سپین بشرونه = باندي پروتي خاوري توري

د انسان په غوښو ټنډ شول = د درياب ميان چي ښوري

ښه دى ښه دى چي دا وشوه = تمدن دا نتيجه ي دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق وخواته سرې دي

مور لا اوس له خوبه پاڅو = خوبياشپه ورو، ورو، رادرومي

و فلک ته څه اميد کړي = له شرابه به څه مومي

وايه داچي د چا ښکار شو = هر چا ايښي راته لومي

خپل فنا ته مو هوس دى = له خندا مو ډکي خولې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق وخواته سرې دي

د غروب توره تياره کښي = شمع وسوه ستر پايه

پتنگان ټول ځني ولاړه = يو پر مړ نه سو بې پايه

غوټۍ هم سوې زاره چاودي = زړه يې څيري کۍ له ورايه

پر هر بڼ باندي چي ورسې = د بلبلو دا نغمې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق وخواته سرې دي

پر مشرق خو لا لمر ښکاري = اما نه لري رڼا هيڅ

تمدن يې شو مخ پوتۍ = فرق يې نسته دمخ شا هيڅ

مشرقيان هم ټول بيده دي = غم يې نسته د سبا هيڅ

که پرون سره پر خواوه = نن يې يو بل ته پلمي دي

د فلک خونخواري سترگي

بیا د شرق و خواته سرې دي

بیده څه بیده خوښه وي = غم لا بل ددوی پر کور دی

ځني بد وایی انگلیس ته = جرمني یې لکه ورور دی

څوک جرمن په بده ستایي = تل یې خوښ د انگلیس اوردی

د خپل ځان فکر یې نسته = داڅه خامي اندېښنې دي

د فلک خونخواري سترگي

بیا د شرق و خواته سرې دي

د مغرب رباب بې سوره = د ساقی پیاله شوه ماته

مجلس ټوله هک پک ناست دی = انتظار یې د غرب خواته

معشوقې ته څوک نه گوري = خپل نفس اور سوهرچاته

په ژړا، ژړا، آواز دی = د مغني دا ترانې دي

د فلک خونخواري سترگي

بیا د شرق و خواته سرې دي

د بیوزلي شرق له غمه = زرگی وچاودی د مځکي

نفت یې مه بوله د تیلو = په ژړا یې چینی ډکي

د شرقي مځکو په اوبنکو = د غلیم ځي الوتکي

لوی پېغام له دغو خاورو = زمور و خواته دا نغمې دي

د فلک خونخواري سترگي

بیا د شرق و خواته سرې دي

اوبه نه دي چي بهیږي = د رگو ویني د غرو دي

چي د شرق په ویراخته دي = سر گردانه په رغودي

ليونی ، لیونی نیوری = لالهانده له غمودی
سر وهي له هری گاری = دایې پتی زمزمی دی
د فلک خونخواری سترگی
بیا د شرق وخواهه سرې دی
ونی هم شوې پر ملا خمی = وایی وپش موربه بهدیا شو
پانی حکه سره ریږدی = آه افسوز مور به د چا شو
چی زر کاله مو خاوند وو = په حسرت به ترې جلا شو
خښتنان مو ژوندي مړه دی = حکه سوستی مو ریښې دی
د فلک خونخواری سترگی
بیا د شرق وخواهه سرې دی
ای دشرق نیازمنو خاورو = یوار پرېږدی زمور ښاغلی
چی قبرو خخه راپاخی = خو تر خو بې ساتی غلی
له دې حاله یې خبر کئ = غلیمان کور ته راغلی
نه یې حق نه یې سند سته = خوشی، خوشی یې بهانې دی
د فلک خونخواری سترگی
بیا د شرق وخواهه سرې دی
و حجاز ته دا پیغام کړو = شرق ورائیږی محمد ﷺ
د اسلام مغلوبېدو ته = چال جوړیږی محمد ﷺ
د خپلوی په چال ستا شرع = نن ورکیږی محمد ﷺ
ستا پر پاکه شرع باندي = جهالت توري پردې دی
د فلک خونخواری سترگی

بیا د شرق و خواته سرې دي

د انسان د ژوندون لاري = تا و مور ته رابښوولي

چي په حق څوک عالمان وو = هغه مرگ رانه بېولي

اوس وارث د انبیا وو = دوی تر مور بتر لړلي

پر هر څه يې اختلاف دی = پراسقاط د دوی جگړې دي

د فلک خونخواري سترگي

بیا د شرق و خواته سرې دي

بیا صديق رفيق ته وايو = توره وباسه له تېکي

عمری هيبت په کار دی = چي غليم له شرق پرې کي

د عثمان مړانه څه شوه = يا حيدر چي پر نارې کي

دا د شرق د اميد سترگي = ستاسي لورو ته گږې دي

د فلک خونخواري سترگي

بیا د شرق و خواته سرې دي

ورسه ژر د سبا باده! = " وليد " پاڅوه له گوره

نور نو څه قبر کي پروت يي = د خپل شام و حال ته گوره

بیا "مامون" "هارون" ته عرض که = ورته ووايه په زوره

چي بغداد په مدرسو کي = په لوړ بڼ دغه نارې دي

د فلک خونخواري سترگي

بیا د شرق و خواته سرې دي

بیا نو ژر ولاړ سه نسيمه = "ايوبي صلاح الدين" ته

له هغه ځايه بیا تېر شه = د موصل و " نور الدين" ته

استمبول پر سیمه ورشه = زمور پښتون "جمال الدین" ته

وا را وپاخئ له خاورو = د شرق شا و خوا لمبې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق وخواته سرې دي

د ښه مصر په هیواد کښي = "زغلول" ولي بې صدا شو

طرابلس کښي "سنوسي" هم = پر څه سترې له غزا شو

"شهیندر" له سوريې نه = په کوم لوري الوڼیا" شو

ولي نه اوري "خالد" هيڅ = چي هر ځای دا انگازې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق وخواته سرې دي

د غزني "محموده" څه شوې = د پښتون تېر خورييه

سومناټ دي ريز مرېز کئ = بيا سر پورته که زلميه

پر شرق ورغړوه سترگي = غليم څه کړي برياليه

"ارسلا" ته وا را ووزه = په شرق شوي څه کانې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق وخواته سرې دي

نه "غياث" نه "شهاب الدین" سته = سوه بې رغه د غور غرونه

غزنويان او غوريان ولاړه = چي پر بل بې وه بریدونه

د شرق نوم پر جهان لوړ وو = چي يې وه هسي مړونه

اوس د شرق له ژوندو خلقو = جوړي سوي هديرې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق و خواته سرې دي

"چنگيز" هم د شرق له خاورو = مگرڅه چي دى بد بخت وو
همد دې ځاى كې "خسرو" و = چي نامتوشاه د خپل وخت وو
"كيكاس" "كيقباد" زموږ وو = هم پر شرق د "جمشيد" تخت وو
اوس له بلخه د باختره = سازي شوي كندوالې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق و خواته سرې دي

"مصطفى كماله" پاڅه = د توركانو بيا زړه شين شو
هم "محمد فاتح" كه پورته = پر مشرق نژدې ناورين شو
چي وځاى د انبياوو = اوس د چا ښه فلسطين شو
آيا شرق نوې مړو دى = چي د هر چا پر حملې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق و خواته سرې دي

چي په سترگو نه ښكارېږي = چيرته ولاړ "امير غازي" نن
پر عراق يې گذر نسته = چي بيا وكي سربازي نن
د اسلام په منځ كې راغله = يوله بله بې نيازې نن
چي مو وژني بې اجله = دا مو خپل د لاس چرې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق و خواته سرې دي

"احمدشاه" ته وارا پورته = ستا ډلى د بل په لاس كې
پښتنوالي تاسي يووړه = پښتانه دي په افلاس كې

د باور متاع يې نشته = ټوله ډوب شوه په وسواس کي
په خپل کورکي شنه زمريان دي = پر بهر يې ماتي پښې دي
د فلک خونخواري سترگي
بيا د شرق وخواته سرې دي
سترگي روڼي که "ميروپسه" = په زنگ پټه شوه ستا توره
يوار بيا پښتون ژوندي که = د غليم مور کره پر بوره
ته هم بيا راسه و غور ته = اي "شيرشاه" بناغلي سوره
د شرقيانو حال ته گوري = د غربيانو بازپچې دي
د فلک خونخواري سترگي
بيا د شرق وخواته سرې دي
"نادرخان" غازي بناغلي = ددې خاوري بريالي وو
هم مصلح هم مفکر وو = جوړ د شرق يو نوميالي وو
"اکبر خان" هم د دې محکي = يو غښتلی ننگيالي وو
څه سوه څه سوه ها وگړي = چي يې پاته کارنامې دي
د فلک خونخواري سترگي
بيا د شرق وخواته سرې دي
آه دا ټوله مړه پراته دي = نه را درومي ماته خدايه
ته ملجايي د خوارانو = زموږ رجوع ده تاته خدايه
لارمونسته چيري ولاړشو = بېله تا و چا ته خدايه
چي يې تل لیده رحمت ستا = دا هغه خاوري پرته دي
د فلک خونخواري سترگي

بیا د شرق و خواته سرې دي

ياقوت راكې وموړ ته = يايې ته تبت يـدا كړه

يا نازل پرې ابابيل كه = خاوندان د فيل تبا كړه

يا پر خاورو حكم وكه = مړه مړونه ژوندي بيا كړه

پخوانی عظمت له تا وو = اوس مو هم تا ته اسرې دي

د فلک خونخواري سترگي

بیا د شرق و خواته سرې دي

بس ته بس ته نور نو نه ځم = د سپېرو خاورو قبرو ته

چي پردوی وه دوی خووکړه = زياتي څه ژاړم و مړو ته

اوس به دا نامه تقدیم کړم = د مشرق ټولو ژوندو ته

خپل له ځانه مستقل شی = ستاسي خوی د بل پېښې دي

د فلک خونخواري سترگي

بیا د شرق و خواته سرې دي

لومړی وارخوبه کړم وړاندي = دا نامه و " ظاهرشاه " ته

چي زلمی پښتون ټولواک دی = لوی خواخوږي پښتونخواته

په دې ترڅ کښي به عرض وکم = چي څه حال دی د شرق خواته

استقبال ته د همت ستا = د شرق خلاصي دروازې دي

د فلک خونخواري سترگي

بیا د شرق و خواته سرې دي

ستا د زړه په پښتوالي = گوندي بيا مشرق ژوندی شي

لكه و چي پخوا اوس هم = له هر چانه گړندی شي

چي اوبه تللي واله کښي = بيا هم هلته تېرېدی شي

څه که تېر نيکه گان نشته = زموږ لاهم ويني تودې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق وخواته سرې دي

بيا نو وروسته مي اهدا ده = وپښتون صدر اعظم ته

سياست کي بريالی يې = غليم پاته نه سو چم ته

د شرق خاوره تقسيمېږي = د يورپ گوره ستم ته

ته په غم کي د شرق وسوې = خو ملگري دي بې ښې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق وخواته سرې دي

بيا به عرض د شرق د حال کړم = وښاغلي "شاه محمود" ته

شنه زمريان دي ستا په لاس کي = هڅه وکړه و مقصود ته

کريچ دي وباسه له تيکي = دا به وايم و "داؤد" ته

د شرق غم دی په فضا کي = څو کي توري د کسې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق وخواته سرې دي

و ايران ته به لېږمه = دا نامه لکه کـوتـره

چي عرض وکي "پهلوي" ته = د شرق خاوره ده او تره

د پاریس په توگه مه شه = عياشي پرېږده له سره

اروپا سوي اورونه = ستا وهر لور ته نژدې دي

د فلک خونخواري سترگي

بیا د شرق و خواته سرې دي

د تورکانو پر هیواد هم = ورسه ای نامې رنگیني

و "عصمت" وته دا وایه = په جوش بیا راوله ویني

د "سیدام" پر سیاست بیا = آفرین وایه د میني

په دوستي دي دښمن وخور = ستا دلایسې کلمې شنې دي

د فلک خونخواري سترگي

بیا د شرق و خواته سرې دي

ته نامه د محبت یې = تلواري څه په مزلو کي

د هوسی په شاني درومه = د حجاز په ښو رېگو کي

وایه دا "ابن مسعود" ته = د حرم په دروازو کي

چي کعبې ته د هر لوري = رسیدلي دا ورمې دي

د فلک خونخواري سترگي

بیا د شرق و خواته سرې دي

وحدت څه شو د عربو = چا پاشلي لور په لور دی

پخوا هم دغه نژاد وو = اوکه دا عرب بیا نور دی

شرق مرکز د علمیت وو = هم له ده تمدن خپور دی

د عربو تودې ویني = اوس پر څه باندي سرې دي

د فلک خونخواري سترگي

بیا د شرق و خواته سرې دي

په اول "فاروق" د مصر = خپل سلام تقدیمو مه

بیا به وروسته له سلامه = د زخمي زړه عرض کومه

چي فرعون په نيل کي غرق که = مصر باسه له ستمه

خپلی گټي دي پردی شوې = ستا په کور د بل چرچې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق وخواته سرې دي

د عراق وغازي زوی ته = زما سلام دی په څو ځله

رب دي لوی که وغازا ته = د عرب د اميد گله

گوندي ته يې متحد کړې = قام بېزار شو يوله بله

"گيلاني" له ملکه ووت = د دښمن لا خرڅنې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق وخواته سرې دي

دا نامه مي درته عرض ده = مجاهد "مفتي اعظمه"

يهوديان له ملکه باسه = فلسطين خلاص که له غمه

بيا د شرق په غم شريکه = ليڅي غره محترمه

مستقبل مو گوندي ښه سي = د حال چاري بې مزې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق وخواته سرې دي

ها د شرق زلميو واورى = د ښه پاک آرين له پښته

جهان ستا سي مسخر وو = هم آسمان او مځکه نغښته

خپل سرونه ټول قربان کي = د گران شرق تر يوه څښته

يو له بله متعهد شى = په نفاق مېني سپېرې دي

د فلک خونخواري سترگي

بیا د شرق و خواته سرې دي

ای فلکه بس ته مه کړه = پر شرق باندي نور ظلمونه
د تخریب قوه دي ډېره = وړانوي ودان — وروونه
تر پرون لا نن بتر یې = ستا پر مور دي څه پورونه
هر سهار د شرق په وینو = ستا گلگونې کنارې دي

د فلک خونخواري سترګي

بیا د شرق و خواته سرې دي

ته هم اې د شرق آسمانه = زموږ پر حال باندي ژړېږه
څو تر څو به شین ښکارېږي = سره وښوره خړېږه
لاتر کمه به ولاړ یې = د دښمن پر سر نړېږه
ستا په ارته فضا کي = د هوا داسې څپې دي

د فلک خونخواري سترګي

بیا د شرق و خواته سرې دي

د ایشیا مستقل غرونو = ولي نه سره گډېږي
استقلال مو محو کيږي = د دښمن په لا وړانېږي
لا د مخه تر زوال خپل = له بد خواه سره جنگېږي
په هوا ستاسي ژوندي یو = چي سر سبزه مو درې دي

د فلک خونخواري سترګي

بیا د شرق و خواته سرې دي

ولي نه ایشی له خروښه = د مشرق لویو سندونو
یا د زړه د تاوه وچ سئ = بیا شرق پاک کئ له غمونو

يا د سرو، وینو ډک راشئ = د بنمن غرق کئ په موجونو

لږ همت درته پکار دی = هر طرف ډکې شپلې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق وخواته سرې دي

ستورو يو يو را کوزېږئ = رجوماً للشیطين سئ

دا عبث چشمکان پرېږدئ = مُخربین للظالمین سئ

غليمان کړی د شرق محوه = هر يو کانی آتشین سئ

مريخ څه ريږدی له قهره = تېز کاته هم د زهرې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق وخواته سرې دي

اې زموږ د پاسه لمره = انتظار نو زياتي مکره

خپل د جذب قوه واخله = دا گره لاندي شوه کړه

چي ټوکړه ، ټوکړه شي واړه = سره گډه مخکته ته کړه

دبنمان د شرق رانده که = خنجر واړه دي شغلې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق وخواته سرې دي

راديو ته هم گډېږه = له آسمان له خوا کړه ناري

چي شرق يو دی يو به اوسي = تل به ځي پر يوې لاري

غليمان به خود حسد خوري = چي شرق و نه لري ساري

هر ملت په تا وينسيري = ستا څپې هرځای خپرې دي

د فلک خونخواري سترگي

بیا د شرق و خواته سرې دي

د پښتو په مېخانه کېښي = که رشتيا " بېنوا" مست يې

سترگه مه کوه د چا څخه = په دنيا کي چي څو هست يې

مست خو تل حقيقت وايې = که ته نه وايې نو پست يې

د قُل، قُل، رگونه واروه = دا امرونه دښښې دي

د فلک خونخواري سترگي

بیا د شرق و خواته سرې دي

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**